

ἀργηούς καὶ τοὺς εὐγενεῖς ὥστε ἡ σημασία αὐτὴ συμπίπτει μετὰ τῆς πρώτης. Ἰλ. Δ. 131, Κ. 559· τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάριζεν, Φ. 280. Πρβλ. Ἡρόδ. 5, 109 κτλ.

3) ἄξιος, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἰκανότητα ἢ τὸ ἄξιωμα, ἀγ. βασιλεὺς, Ἰλ. Γ. 179· ἰητήρ, Β. 733· θεράπων, Π. 165, Ρ. 388, συνγ. μετὰ προσδιορισμῶν: ἀγαθὸς ἐν ὕμνῳ, Ν. 314· βολὴν ἀγαθός, Β. 408, 563, κτλ. πύξ, Γ. 237, Ὀδ. Δ. 300. βίην, Ἰλ. Ζ. 478. Οὕτως ἐν τῇ Ἀττ. διαλ. γνώμην ἀγ. Σοφ. Ο. Γ. 687· πᾶσαν ἀρετὴν, Πλάτ. Νομ. 899 Β. πρβλ Ἀλκ. Ι. 124Β. τέγγνην, ὁ αὐτ. Πρωτ. 323Β. τὰ πολέμια, τὰ πολιτικά, Ἡρόδ. 9, 122. Πλάτ. Γοργ. 516Β, κτλ.—Σπανιώτερον μετὰ δοτ. ἀγ. πολέμῳ, Σεν. Οἰκ. 4, 15.—Ὁσαύτ. μετὰ προσθ. ἀγ. περὶ τὸ πλήθος, Λυσ. 130, 2· εἰς τι, Πλάτ. Ἀλκ. Ι. 125Α· πρὸς τι ὁ αὐτ. Πολ. 407Ε:—Ὁσαύτ. μετ' ἀπαρ. ἀγ. μάχῃσθαι, Ἡρόδ. 1, 135· ἰηπευθεσθαι, 1, 79· ἀγ. ἰσθάναι = ἰκανός εἰς τὸ σταθῆναι, Β. 408, 563, κτλ. Πρωτ. 356Β. 4) ἀγαθός, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, Κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Θεόγν. 438, ἀλλ' οὐχὶ συγχ. μέχρι τῶν φιλοσόφων συγγραφέων, ὡς τοῦ Πλάτ. Συχνάκις συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὁ πιστός κάγ, Σοφ. Τρ. 451· σοφὸς κάγ, Φιλοκτ. 119· δικαίω κάγ, αὐτ. 1050, Πρβλ. Ἀντ. 671, κτλ. 5) ὡ γαθέ, = καλὲ μου φίλε ὡς ὅρος ἡλιας νοουσίας, μομφῆς ἢ ἐπιπλήξεως, Πλάτ. Πρωτ. 311Α, 314Δ, κτλ. 6) ἀγαθοῦ δαίμονος, ὡς πρόποσις: *εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος*: μηδέποτε ... ποιμὶ ἀκράτου, μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀριστοφ. Σφηκ. 525. Πρβλ. ἀγαθοδαίμων, τύχη Π. 3.—*Ὁ ἀγ. δαίμων κατήνησε τίτλος τοῦ Ῥωμαίου Αυτοκράτορος, ὡς τοῦ Νέρωνος, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4699, πρβλ. 3886 (προσθηκ.): ἡ θεὸς ἀγαθὴ ἢ ἀπλὸς Ἀγάθη = ἡ bona dea, Πλουτ. Καϊσ. 9. Κικ. 19. II. Περὶ πραγμάτων: 4) καλός, χρήσιμος. Ἰθάκη... ἀγαθὴ κουροτρόφος, Ὀδ. Ι. 27, κτλ., -ἀγ. τοῖς τοκεῦσι, τῇ πόλει, Σεν. Κυν. 13, 17. Μετὰ γεν. εἰ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθὸν = καλὸν διὰ πυρετόν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 3, 8, 3. 5) μετὰ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμπειρον ἀνδρὶ προίκτη, Ὀδ. Ρ. 352· εἰπέτιν εἰς ἀγαθὸν = διὰ καλὸν σκοπὸν. Ἰλ. Ι. 102· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγ. περ = διὰ καλὸν τινα σκοπὸν, Δ. 789· μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ, Ψ. 305:—ἀγαθὸς [ἔστι] μετ' ἀπαρ., = εἶναι καλὸν να... Ἰλ. Η. 282· Ὁ, 130. Ὀδ. Γ. 196 καὶ παρ' Ἀττ. 3) ἀγαθὸν, τὸ = καλὸν τι πρᾶγμα· εὐλογία τις, εὐεργεσία τις καὶ ὠφέλεια· ἐπὶ προσώπου, ὡς μέγα ἀγ. οὐ τοῖς φίλοις, Σεν. Κύρ. 5, 3, 20· φίλον, ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι φασιν, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2, 4, 2· πρβλ. Ἰερ. 7, 9, Ἀριστοφ. Βατ. 73, κτλ.: ἐπ' ἀγαθῶ τινος = διὰ τὸ καλὸν τινοῦ, Θουκ. 5, 27. Σεν., ἐπ' ἀγαθῶ τοῖς πολίταις. Ἀριστ. Βατ. 1487:—τὸ ἀγαθὸν ἢ τὰ ἀγαθὸν = τὸ καλόν, τὸ ὑψικέρανόν τὸ summum bonum, Πλάτ. Πολ. 506Β, 508Ε, 534C, καὶ ἄλλ.:—Ὁσαύτ. κατὰ πληθ. ἀγαθά, τὰ = τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ἀγαθὰ, πλούτος, Ἡρόδ. 2, 172. Λυσ. 138, 32, Σεν. κτλ., ἀγαθὰ πάσχειν, κτλ., ἀλλ' ὡσαύτως πρᾶγμα εὐχάριστα, ἄβρα λυγνέματα. Θεόγν. 994. Ἀριστοφ. Ἀχ. 873, 982, κτλ., ὡσαύτως: προτερίματα, πλεονεκτήματα· τοῖς ἀγ., οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, Ἰσοκρ. 165D, εἰ τᾶλλα πάντα ἀγ. ἔχοι, κακόπους δ' εἶψι, περὶ ἴηπου, Σεν. Ἰπ. 1, 2, κτλ.

III. Δὲν ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς δοκίμοις Συγγρ. ὁμοιοί τυποὶ παραθήσεως τῆς λέξεως ταύτης· ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν πολλοὶ ἄλλοι τυποὶ εἶναι ἐν χρήσει· δηλ. συγγρ. ἀμείνων· ἀρετῶν, βελτιῶν, κρείσσων (κάρρων), λυτῶν (λύων), Ἐπικ. βέλτερος, λυτέρος, φέρτερος:—Υπερβ. ἀριστος, βέλτερος, κρείστος, λυτός (λῦστος), Ἐπικ. βέλτατος, κάρτερος, φέρτατος, φέριστος. Τὸ ὅμολ. συγγρ. ἀγαθώτερος ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Κριτ. ια' 27., ιε' 2.) καὶ ἐν Ἑκκλ. συγγραφεῦσι· τὸ ὑπερβ. ἀγαθώτατος ἐν Διοδ. 16, 85. Ἡλιοδ. 5, 15. Εὐσ., κτλ. IV. ἐπίρρ. συνήθως εὐ' ἀλλ' ἀγαθῶς ἀπαντᾷ ἐν Ἰπκ. Κατ' Ἰγερτίων, Ἐκδ. Kühn. τόμ. III, σ. 52, [35], Ἀριστ. Ῥητ. 2, 11, 1, καὶ Ὁ'. (Ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ ἀγαθ-ός καὶ τῶν Τευτονικῶν λέξεων got, gut, good δὲν δύναται νὰ στρηχθῆ, διότι τὸ Ἑλλ. γ ἔπρεπε νὰ παρίσταται διὰ τοῦ Τευτονικοῦ k).

ἀγαθοσύμβουλος, ὁ ἀγαθὸς συμβουλευών, Γλωσσ. ἀγαθοσύμβουλος, ἔς· ὁ ἐκτελεστὴν τὸ ἀγαθόν, Διον. Ἀρεοπ. ἀγαθότης, ἠτος, ἢ, καλωσύνη, Ὁ'. (Σοφ. Σολομ. α' 1.) Φίλων 1, 55. Ἑκκλ. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἐν λέξει χρηστότης, σημεῖοιται· *χρηστότης (λέγει) οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθοσύνη, ὁ ἄρθος ἀγαθώσυνη. ἀγαθότροπος, ὁν· ὁ ἀγαθὸς τοὺς τρόπους, ἀντιτίθεται τῷ κακότροπος, Κωνστ. Μανασ Χρον. σ. 216. ἀγαθοτροφία, ἀγαθὴ τροφή, ἀγαθὸν ἐντρέφημα, Ἀνδρ. Κρήτ.

ἀγαθοῦργίω, -ουργία· συγγρ. ἐκ τοῦ ἀγαθοεργ-. ἀγαθότυπος, ὁ ἔχων καλὸν τύπον, ὁ καλὸς τὸ εἶδος, Διον. Ἀρεοπ. 4, 22.

ἀγαθοῦργικός, τος, τό, ἀγαθὸν ἔργον, «λάμπε τοίνυν καὶ σὺ τοῖς ἀγαθοῦργήμασιν», Θεοφύλακ. Β ΠΙ, 547 C. ἀγαθοῦργία = ἀγαθοεργία. ἀγαθοῦργικός, ἦ, ὄν, εὐεργετικός. Ἑκκλ. ἀγαθοῦργός, ὄν, συγγρ· ἐκ τοῦ ἀγαθοεργός. Πλουτ. 2, 1015E. ἐπίρρ. -ουργῶς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 102. ἀγαθο-φανής, ἔς, φαινόμενος ἀγαθός, Δημοκράτ. Γνωμ. σ. 629. ἔκδ. Gale. ἀγαθο-φιλής = ἔς, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν. Διονύσι. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 8, σ. 229.

ἀγαθόφρων, ὄν, ὁ, ἢ, (φρῆν) καλῶς διατεθειμένος, ἢ, ὄν· μετ' ἀγαθὸς διαθέσεις. Πρόκλ. Παραρρ. Πτολ. σ. 229. ἀγαθο-φύης, ἔς, ἀγαθὸς φύσις, ἔχων ἀγαθὴν φύσιν, Νικήτ. Παρλ. ἐν βίῳ Εὐσταθίου 49· Διον. Ἀρεοπ. Περὶ θείων ὀνομ. 21. ἀγαθο-φύια, ἀγαθότης ἐν φύσει προερχομένη. ἀγαθῶ, ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντῶν ἐν τοῖς Ὁ', = εὐεργετῶ τινα, συντάσ. τινὰ ἢ τινέ, Ὁ', (Βασίλ. Δ', κε', 31, Σερ. μθ' 10).

ἀγαθῶνα, ὅμοιον τῷ ἀγαθῶ· πρῶτον καὶ κυρίως ἐν τοῖς Ὁ' 1) τιμῶ, μεγαλύνω, ὑψώ. (Βασίλ. Γ', α', 47. Ψαλμ. νί, 18): κοσμῶ, τὴν κεφαλὴν (Βασίλ. Δ', θ', 30).—παθ. εἶναι εὐθύμος, ἀγάλλομαι μεγάλως, Βασίλ. Β', γ', 28, Δανιήλ ε' 23 καὶ ἄλλ. 2) πρᾶττω τὸ καλόν, εὐεργετῶ. Ψαλμ. λε', 4· τινί = εὐεργετῶ τινα (ἀλλὰ κατ' ἄλλην γραφὴν τινά), ἀγαθῶνον Κύριε τοῖς ἀγαθῶσι, αὐτ. ρκδ'. 4.

ἀγαθῶμα, τό, (ἐκ τοῦ ἀγαθῶ, ποιῶ ἀγαθόν τινι). Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863, 83, ἔκδ. Stallb. ἀγαθῶσυνη, ἢ, ἀγαθότης, καλωσύνη. Ἐπ. Παῦλ. πρ. Ρωμ. ιε', 14. Ἐρεσ. ε', 9· παρὰ τῷ χρηστότης πρὸς Γαλ. ε', 22. ἀγαί, *ἠγιόνες [σ]τρώματα, τραύματα», Ἡούχ. ἀγαίωμαι, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀγαμαί, ἀλλὰ μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πάντοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. ἀγι Πι). 1) μ. αἰτ. πρᾶγμα ἀγανακτῶ διὰ τι, ἀγαιομένου καινὰ ἔργα, Ὀδ. Υ. 16· βλέπω μετὰ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, οὐδ' ἀγαιομαι θεῶν ἔργα, Ἀρχιλ. 25· πρβλ. Ὀππ. Ἄλ. 4, 138. 2) μετὰ δοτ. προσώπ. εἶμαι ὠργισμένος ἢ ἀγανακτῶ κατὰ τινος, τῷ... Ζεὺς αὐτὸς ἀγαιεται, Ἡσ. Ἐργ. 331. ἀγαιομενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῆ Ἡρόδ. 8, 69, 1. 3) ἀπολύτως Ἀπολλ. Ρόδ. 1, 899.

ἀγαῖος, α, ὄν, ἐπιφθόνος, θαυμαστός. Ἡούχ., Α. Β. 334, Ἐπικ. Μ., Σουδῶ. ἀγα-κλήης, ἔς, κλητ. — κληεῖς Ὀμπρ.: Ἐπικ. γεν. ἀγακλήος Ἰλ. Π. 738. ὄνομ. πληθ. ἀγακλήεις, Μανέθων 3, 324, (καὶ παρὰ συγγρ. λαὸν μεταγ. ὡς ἐν Ἀπολιναριῶ ἐν ὄνομ., ἀγακλήεις)—βραχυς τύπος τῆς ἐν. αἰτ. ἀγακλέα, Πίνδ. Π. 9, 187, Ἰσθ. 1, 49. δοτ. ἀγακλέε', Ἀνθ. Πλαν. 377: πληθ. ἀγακλέας, Ἀντιμάχ. ἀσσοπ. 36, πρβλ. εὐκλήης, Διαν ἔνδοξος, περίφημος, Λατ. inclutus, ἐν Ἰλ. ἀεὶ περὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐν Π. 738., Ψ. 529. ἐν Πίνδωρῳ, ἀγακλ. αἶα, κτλ.—Ἐπικ. καὶ Δυρ. λέξις (μὴ ἀπαντῶσα ἐν Ὀδ.), ἐν πεῖρῳ λόγῳ μόνον ὡς ἐπίρρ. ἀγακλεῶς, Ἰππ. 28, 13.

ἀγακλειτός, ἦ, ὄν, = τῷ προηγ. παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. τὸ πλείστον ὡς ἐπὶ ἀνθρώπων = ἐνδοξός, (Ἰλ. Μ. 101.—ἐπίκουροι, Φ. 530· πυλασροί, Ὀδ. Ρ. 370· βασιλεια (Πηνελόπη), Γαλάτεια, Ἰλ. Σ. 45. Τυρσηνοί, Ἡσ. Θεογ. 1015). 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἀγακλειτὴ ἐκατόμη, Ὀδ. Γ, 59· ἀγ. πάθος Ἡρακλείους, Σοφ. Τρ. 854 (ἐν λυρ.) πρβλ. ἀγακλυτός. ἀγακλήεις, εσσα, ἦεν, = ἀγακλήης, ὁ ἔχων κλέος μέγα, λαὸν ἔνδοξος, Ἀπολλων. μεταφρ. Ψαλμῶν, ἴδε ἀγακλήης. ἀγακλυμένη, ποιητ. θηλ. Ἐρῦθειαι = τῷ ἔπομ., Ἀντιμ. παρ' Ἀθην. 11, 469, πρβλ. ἀγακτιμένη. ἀγ-ακλυτός, ὄν, = ἀγακλήης, -κλειτός. Λατ. inclutus, Ὀμ. (πρὸ πάντων ἐν Ὀδ. ἐν Ἰλ. μόνον ἐν Ζ. 436. -Ἰδομενεῖα), καὶ Ἡσ. ἴδια ἐπὶ ἀνθρώπων. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀγ. δώματα, Ὀδ. Γ. 388, 428., Η. 3, 46.

ἀγακτιμένη, ποιητ. θηλ. = εὐκτιμένη, καλῶς ἠχοδομημένη, ἢ καλὴν ἔχουσα τοποθεσίαν, Κυράνας ἀγακτιμένην πέλιον, Πίνδ. Π. 5, 108· πρβλ. ἀγακλυμένη. ἀγάλακτες, ὁμογάλακτες, ὁμογενεῖς. Ἀρχ. λεξ. ἀγάλακτία ἢ = ἀγαλαξία, ἑλληνικὴ γάλακτος «τὸ μὴ ἔχει γάλα ἀγαλακτίαν τινὲς ὠνόμασαν», Πολυδ. Γ, 50, ἀλλ' ὁ Βεκι. ἐξέδωκεν, ἀγαλακτίαν. ἀγάλακτος [γᾶ], ὄν, (α στερητ., -γάλα) = ἄνευ γάλακτος.